

Sygn. akt IV Ca 2440/20

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie: Przewodniczący – sędzia Michał Marcysiak

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku A. G., A. K. (1) i Z. K.

z udziałem A. B., R. G., D. J. (1), B. R. (1), M. K., I. O. (1), M. O., I. O. (2), M. S., A. W., C. W., J. W., Z. W., B. W. i R. W.

o dział spadku i zniesienie współwłasności

na skutek apelacji wnioskodawców A. G., A. K. (1) i Z. K.

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 10 lipca 2020 r. sygn. akt I Ns 454/17

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie w całości i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

Zarządzenie: po odnotowaniu przedstawić ponownie celem sporządzenia uzasadnienia.

Warszawa, dnia 10 września 2021 r.

Sygn. akt IV Ca 2440/20

UZASADNIENIE

Apelacja wnioskodawców skutkowałą koniecznością uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

Podniesiony w apelacji zarzut dotyczący pominięcia w zaskarżonym postanowieniu działowym dwojga spadkobierców G. K., tj. M. K. i B. R. (1) jest oczywiście uzasadniony. Rację mają apelujący, że skoro w wyniku działu spadku po G. K., w skład którego wchodzi udział 1/2 w nieruchomości w postaci działek ewidencyjnych nr (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) i zniesienia współwłasności tej nieruchomości, część tej nieruchomości w postaci działki ewidencyjnej nr (...), miała przypaść spadkobiercom G. K., to powinna być przydzielona nie tylko wskazanym w punkcie 3. zaskarżonego postanowienia wnioskodawcom – A. G., Z. K. i A. K. (1) (którzy wskutek dziedziczenia po J. K. nabyli również odpowiednie udziały w spadku po G. K.), ale również pozostałym dwóm spadkobiercom G. K., tj. M. K. i B. R. (1). Błąd ten mógł być, co prawda, usunięty w postępowaniu apelacyjnym, jednak okazało się, że zaskarżone postanowienie dotknięte jest innym, o wiele istotniejszym uchybieniem procesowym, powodującym

konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Wyjście poza granice zaskarżenia apelacją (wszak z apelacji wynika, że został zaskarżony tylko punkt 3. postanowienia Sądu Rejonowego i to jedynie w zakresie w jakim działka ewidencyjna nr (...) nie została przydzielona na współwłasność także M. K. i B. R. (1), wskutek czego udziały wnioskodawców w działce nr (...) są zbyt duże – w czym w istocie wyraża się interes prawny wnioskodawców w zaskarżeniu tego rozstrzygnięcia), uzasadnione jest przy tym szerszą, w stosunku do reguł panujących na gruncie procesu cywilnego, swobodą jurysdykcyjną sądu odwoławczego w nieprocesowym postępowaniu o zniesienie współwłasności i dział spadku, wywodzoną w orzecznictwie sądowym i piśmiennictwie prawniczym z kompleksowości każdego postanowienia w sprawach działowych i jego złożonego charakteru (por. w tym przedmiocie A. Stempniak, *Autonomia i integracja postępowań działowych w prawie polskim*, 2017 r., Legalis, rozdział V § 2, a także, np. postanowienie SN z 5.3.2008 r., V CSK 447/07, Legalis, postanowienie SN z 7.11.1964 r., III CR 294/64, OSNCP 1965, Nr 7–8, poz. 130, uchwała SN z 11.3.1977 r., III CZP 7/77, OSNCP 1977, Nr 11, poz. 205 z glosą S. Dalki, Pal. 1978, Nr 9, s. 99 i n., oraz omówieniem W. Siedleckiego, *Przegląd orzecznictwa SN*, PiP 1978, Nr 12, s. 120; postanowienie SN z 17.9.1999 r., I CKN 379/98, OSNC 2000, Nr 3, poz. 59; uchwała SN z 17.11.2009 r., III CZP 83/09, OSNC 2010, Nr 5, poz. 69; postanowienie SN z 14.1.2015 r., II CZ 82/14, Legalis; postanowienie SN z 15.4.2015 r., IV CZ 7/15, Legalis).

W szczególności zauważyć należy, że gdy masa spadkowa obejmuje udział spadkodawcy we współwłasności nieruchomości, wówczas samo postępowanie o dział spadku nie może doprowadzić do fizycznego wydzielenia tego udziału na gruncie i przyznania jego części poszczególnym spadkobiercom. Dopiero w razie połączenia w jednym postępowaniu działu spadku i zniesienia współwłasności sąd będzie mógł rozstrzygnąć o bycie prawnym całej rzeczy, a nie tylko o udziale w tej rzeczy. Skutkuje to ścisłą zależnością i wzajemnym uwarunkowaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie działu spadku i zniesienia współwłasności. Skoro zatem wnioskodawcy i uczestnicy będący spadkobiercami G. K. dążyli do uzyskania części fizycznej nieruchomości, w której współwłasności G. K. miała jedynie udział 1/2, to dopiero w wyniku skutecznego zniesienia współwłasności całej tej nieruchomości mogłoby dojść do wydzielenia spadkobiercom G. K. części fizycznej tej nieruchomości. Warunkiem koniecznym skutecznego zniesienia współwłasności nieruchomości w trybie postępowania sądowego jest jednak zapewnienie udziału w tym postępowaniu wszystkim współwłaścicielom. Pomędzy współwłaścicielami istnieje bowiem więź materialnoprawna, wynikająca z istoty współwłasności, którą skrótowo charakteryzuje się jako jedność przedmiotu, wielość podmiotów i niepodzielność prawa. Właśnie ta więź prawna oraz skutki zniesienia współwłasności, które dotyczą wszystkich współwłaścicieli powoduje, że dla przeprowadzenia postępowania i zniesienia współwłasności konieczny jest udział wszystkich współwłaścicieli. Jeśli udział ten nie jest zapewniony – a zapewnić go ma obowiązek wnioskodawca – wnioski o zniesienie współwłasności nie może zostać uwzględniony, gdyż znieść współwłasności nie można inaczej aniżeli pomiędzy wszystkimi współwłaścicielami (tak też Sąd Najwyższy np. w uzasadnieniu postanowienia z dnia 11 marca 1999 r. sygn. III CKN 201/98).

Tymczasem w niniejszym postępowaniu Sąd Rejonowy nie tylko nie ustalił aktualnego kręgu współwłaścicieli przedmiotowej nieruchomości, ale wydał postanowienie o zniesieniu współwłasności polegające na przyznaniu fizycznej części nieruchomości (działka ewidencyjna nr (...)) osobom, spośród których część od dawna nie żyje, co jest nie tylko oczywistym uchybieniem procesowym, ale również przesądza o prawnej bezskuteczności orzeczenia działowego. Zauważyć przy tym należy, że materiał dowodowy, wskazujący że część z osób, którym przydzielona została na współwłasność działka ewidencyjna nr (...) nie żyje, znajduje się w aktach sprawy, ewentualnie okoliczność ta była możliwa do ustalenia w oparciu o wgląd do rejestru PESEL, do którego każdy sąd ma obecnie dostęp.

I tak, spośród dwunastu osób, którym przydzielona została ta działka ewidencyjna istnieje pewność, że następujące sześć nie żyje:

- T. G. (spadkobierca ujawnionego w księdze wieczystej współwłaściciela – W. G. (1) – w oparciu o postanowienie Sadu Rejonowego da Warszawy – Pragi z dnia 4 kwietnia 1996 r. sygn. I Ns 255/86) zmarł (...) r. – skrócony odpis aktu zgonu – k. 969,

- C. G. (ujawniony w księdze wieczystej współwłaściciel nieruchomości w udziale 1/8) zmarł (...) r. – wydruk z rejestru PESEL wykonany w postępowaniu apelacyjnym – k. 1171, przy czym na fakt śmierci tej osoby wskazywała w toku postępowania przed Sądem Rejonowym np. B. W. w piśmie z dnia 12 września 2018 r. (k.965),

- M. W. (wskazywana przez Sąd Rejonowy jako jedna ze spadkobierców ujawnionego w księdze wieczystej współwłaściciela – W. G. (2)) – zmarła (...) r. – skrócony odpis aktu zgonu – k. 172, co więcej, w aktach znajduje się nawet odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 12 października 1997 r. sygn. I Ns 277/97 w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po tej osobie – k. 305,

- S. O. (również wskazany przez Sąd Rejonowy jako jeden ze spadkobierców ujawnionego w księdze wieczystej współwłaściciela nieruchomości – W. G. (2)) – zmarł (...) r. – skrócony odpis aktu zgonu – k. 173, również w tym przypadku w aktach znajduje się odpis postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe pod sygn. II Ns 539/13 w dniu 27 marca 2014 r. w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po tej osobie – nienumerowana, ostatnia karta pierwszego tomu akt),

- L. O. (również wskazany przez Sąd Rejonowy jako jeden ze spadkobierców ujawnionego w księdze wieczystej współwłaściciela – W. G. (2)) – zmarł (...) r. – kopia skróconego odpisu aktu zgonu – k. 245,

- M. G. (1) (ujawniona w księdze wieczystej współwłaścicielka nieruchomości w udziale 1/16) – zmarła (...) r. – wydruk z rejestru PESEL wykonany w postępowaniu apelacyjnym – k. 1171, przy czym zwrócić należy uwagę, że w księdze wieczystej wpisano jako imiona rodziców M. i B., a w rejestrze PESEL osoba ta figuruje jako córka M. i B., jednak z rejestru PESEL wynika również nazwisko rodowe ojca – G., wobec czego, prawdopodobnie mogła zajść omyłka pisarka np. w trakcie migracji księgi wieczystej, co jednak wymaga zweryfikowania w dalszym toku postępowania,

Ponadto, w rejestrze PESEL nie można odnaleźć współwłaściciela ujawnionego w księdze wieczystej kolejnego udziału 1/16, tj. F. G., również wpisanego jako syn M. i B.. W związku z tym, także w tym przypadku zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że osoba ta nie żyła w chwili wydania zaskarżonego postanowienia. Warto przy tym, zauważyć, że postanowieniem z dnia 8 czerwca 2010 r. (k.29) Sąd Rejonowy oddalił nawet wniosek o ustanowienie dla tej osoby kuratora, jako uczestnika nieznanego z miejsca pobytu, jako że nie zostało wykazane, iż osoba ta żyje, a mimo to zniósł współwłasność przedmiotowej nieruchomości przyznając tej osobie udział w jednej z działek ewidencyjnych.

Zniesienie współwłasności poprzez przyznanie części fizycznej nieruchomości osobom, które nie żyły w dacie orzekania jest, co oczywiste, niedopuszczalne. Sąd może dokonać zniesienia współwłasności jedynie pomiędzy aktualnymi współwłaścicielami nieruchomości, a więc w stosunku do osób żyjących. Wyjaśnić przy tym należy, że do zniesienia współwłasności nieruchomości nie jest konieczny uprzedni dział spadków po wszystkich ujawnionych w księdze wieczystej nieżyjących współwłaścicielach nieruchomości, który określi, któremu z ich spadkobierców przypadnie udział, przysługujący wcześniej spadkodawcy. Spadkobiercy zmarłego współwłaściciela rzeczy mogą bowiem brać udział w postępowaniu w przedmiocie zniesienia współwłasności jako współwłaściciele rzeczy. Kumulacja żądań działu spadku i zniesienia współwłasności w jednym postępowaniu, jak wynika z art. 689 k.p.c., jest bowiem możliwa, ale nie jest konieczna. W szczególności konieczności takiej nie pociąga za sobą to, że wnioskodawcy domagają się, w ramach niniejszego postępowania, działu spadku po G. K. (z treści wniosku wydaje się przy tym, że ograniczonego do udziału G. K. w przedmiotowej nieruchomości), której przysługiwał udział 1/2 we współwłasności przedmiotowej nieruchomości (przy czym w księdze wieczystej ujawnieni są już jej spadkobiercy – B. R. (1), M. K. i nieżyjąca J. K., której spadkobiercami są z kolei wnioskodawcy).

Cel postępowania w przedmiocie zniesienia współwłasności i skutek orzeczenia znoszącego współwłasność obejmujący wszystkich współwłaścicieli, wymaga objęcia orzeczeniem znoszącym współwłasność wszystkich aktualnych współwłaścicieli rzeczy. Do istoty takiej sprawy należy zatem, w pierwszej kolejności, ustalenie kręgu tych współwłaścicieli, jako zainteresowanych rozstrzygnięciem. Z kolei stwierdzenie, że nie wszyscy zainteresowani są uczestnikami postępowania, nakłada na sąd obowiązek ich wezwania do udziału w sprawie (art. 510 § 2 zd. 1 k.p.c.). Oznaczenie osób zainteresowanych (wszystkich współwłaścicieli) jest obowiązkiem wnioskodawcy, który

domaga się zniesienia współwłasności. Przepisy znajdujące zastosowanie w postępowaniu o zniesienie współwłasności (ogólne - art. 506 - art. 525 k.p.c. oraz dla tego tylko rodzaju spraw - art. 617 - art. 625 k.p.c.) nie przewidują przy tym szczególnego trybu „poszukiwania” zainteresowanych, wprowadzonego np. w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia (art. 609 § 2 k.p.c.), czy w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku (art. 672 k.p.c.). Warto przy tym wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażone zostało trafne, w ocenie Sądu Okręgowego, zapatrywanie, że jeżeli wnioskodawca nie jest w stanie wskazać pozostałych współwłaścicieli nieruchomości, to wniosek o zniesienie współwłasności powinien być oddalony, przy czym skutkiem takiego orzeczenia jest jedynie „odroczenie” zniesienia współwłasności, a zmiana okoliczności, które uzasadniały oddalenie wniosku może uzasadniać ubieganie się o zmianę postanowienia na podstawie art. 523 zd. 2 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w przywoływanym już wyżej postanowieniu z dnia 11 marca 1999 r. sygn. III CKN 201/98).

Ponadto należy zauważyć, że stosownie do art. 617 k.p.c. do wnioskodawcy należy także wskazanie dowodów własności rzeczy, a więc także dowodów, z których wynikać będzie, że wskazywane przez niego osoby są jej współwłaścicielami. W braku dokumentów stwierdzających te okoliczności, mogą one być wykazywane za pomocą innych środków dowodowych, nie wyłączając źródeł osobowych (por. uchwałę całej Izby Cywilnej SN z dnia 25 maja 1957 r., I CO 39/56, OSN 1958, nr 4, poz. 91; por. też uwagi do art. 607 i 609). W każdym zaś razie nie jest w tym względzie konieczne przedstawienie postanowień w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po zmarłych współwłaścicielach rzeczy.

W niniejszej sprawie zarówno wnioskodawcy, jak i uczestnicy wskazywali, co prawda, na spadkobierców zmarłych współwłaścicieli nieruchomości oraz dowody, z których wynika taki przymiot tych osób. W aktach niniejszej sprawy jak i dołączonych aktach sprawy o dział spadku po W. G. (1), W. G. (2) i M. G. (2) oraz o zniesienie współwłasności niniejszej nieruchomości, która już toczyła się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi – Południe pod sygn. II Ns 1368/95 (jednak zakończyła się 9 lipca 2013 r. umorzeniem postępowania) oraz w dołączonych do tych akt aktach sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi sygn. III Ns II 1146/76 w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku B. G., znajduje się nawet większość postanowień w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku, niezbędnych do ustalenia aktualnego kręgu współwłaścicieli. Mimo to, dotychczasowe przytoczenia wnioskodawców i uczestników, jak i zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie wszystkich aktualnych współwłaścicieli nieruchomości. W szczególności nie zostali nawet wskazani przez wnioskodawców lub uczestników spadkobiercy M. G. (1), jak również prawdopodobnie nieżyjącego (nie wykazano bowiem, aby osoba ta żyła) – F. G.. Brak jest także dowodów pozwalających stwierdzić, kto jest następcą prawnym T. G. i E. G., a w każdym razie Sąd Rejonowy nie wyjaśnił tego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, ani nawet nie odnotował w nim, że osoby te nie żyją (T. G. i E. G. są spadkobiercami współwłaściciela nieruchomości – W. G. (1) – odpis postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z dnia 4 kwietnia 1986 r. sygn. I Ns 255/86 – k.89).

Ponadto, w postępowaniu nie brali nawet udziału K. O. (1) i K. O. (2), którzy w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe z dnia 27 marca 2014 r. sygn. II Ns 539/13 zostali wskazani jako spadkobiercy S. O. (następstwo prawne S. O. po B. G., a tej po W. G. (2) jest natomiast wykazane postanowieniami w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku). Na marginesie jedynie wskazać należy, że pismo pełnomocnika wnioskodawczyni z dnia 31 lipca 2014 r., do którego dołączono odpis postanowienia w sprawie II Ns 539/13 zostało błędnie wszyte na końcu pierwszego tomu akt, mimo że wpłynęło do Sądu 4 sierpnia 2014 r. Co prawda, uchybienie polegające na niezapewnieniu udziału w postępowaniu wszystkim zainteresowanym nie spowodowało, nieważności postępowania, jednak stanowi ono istotne uchybienie procesowe, które miało wpływ na wynik sprawy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, przed podjęciem decyzji co do sposobu działu spadku po G. K. i zniesienia współwłasności przedmiotowej nieruchomości, Sąd Rejonowy ustali zatem, przede wszystkim, wszystkich aktualnych współwłaścicieli nieruchomości, mając na uwadze wszystkie dopuszczalne w postępowaniu cywilnym dowody. Następnie wezwie do udziału w sprawie wszystkie te osoby, jeśli dotychczas nie wzięły w nim udziału. W braku postanowień w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku, nie jest przy tym wykluczone skorzystanie, w celu ustalenia następstwa prawnego po zmarłych współwłaścicielach nieruchomości, nawet z dowodów osobowych, jeśli w wyniku ich przeprowadzenia możliwe będzie dostatecznie pewne ustalenie tego następstwa prawnego. Jeśli natomiast wnioskodawcy nie będą w stanie wskazać wszystkich aktualnych współwłaścicieli nieruchomości lub brak będzie

dowodów dostatecznie wykazujących ich przymiot, w rachubę wchodzi oddalenie wniosku o zniesienie współwłasności – stosownie do uwag wyżej już poczynionych przez Sąd Okręgowy z powołaniem się na stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 11 marca 1999 r. sygn. III CKN 201/98.

Natomiast wniosek o dział spadku po G. K. mógłby zostać w takiej sytuacji uwzględniony, ale nie w sposób prowadzący do wydzielenia fizycznej części nieruchomości, w której G. K. miała tylko udział we współwłasności (a więc np. poprzez przyznanie tego udziału jednemu spadkobiercy z obowiązkiem spłaty pozostałych). Wnioskiem co do sposobu działu spadku sąd nie jest bowiem związany i w tym zakresie orzeka z urzędu. Wyjaśnić przy tym należy, że zakaz wydania, w wyniku ponownego rozpoznania sprawy, orzeczenia niekorzystnego dla apelującego (wywodzony z art. 384 k.p.c.) nie obowiązuje w tych sprawach wszczynanych na wniosek w trybie postępowania nieprocesowego, w których sąd nie jest związany zawartym we wniosku żądaniem wnioskodawcy i może orzec odmiennie (por. w tym przedmiocie A. Stempniak, Autonomia i integracja postępowań działowych w prawie polskim, 2017 r., Legalis, rozdział V § 2 i przywołana tamże literatura oraz orzecznictwo).

W odniesieniu do uwag poczynionych w uzasadnieniu postanowienia tutejszego Sądu Okręgowego wydanego w niniejszej sprawie w dniu 5 września 2019 r. sygn. IV Cz 1295/19, stwierdzić natomiast należy, że jedynie w granicach opisanych w uzasadnieniu niniejszego postanowienia spoczywa na Sądzie Rejonowym obowiązek ustalenia osób będących współwłaścicielami przedmiotowej nieruchomości, jak i wielkości przysługujących im udziałów we współwłasności. Natomiast wzmiankowany w uzasadnieniu postanowienia z dnia 5 września 2019 r. obowiązek wynikający z art. 684 k.p.c. ogranicza się, do ustalenia co wchodzi w skład spadku po G. K.. Żądanie działu spadku dotyczy bowiem w niniejszej sprawie jedynie spadku po tej osobie, a nie po pozostałych, nieżyjących współwłaścicielach nieruchomości. Sąd Rejonowy nie ma zatem obowiązku ustalania z urzędu co wchodzi w skład spadku po tych osobach, a także kręgu ich spadkobierców. Ma natomiast obowiązek – w oparciu o przytoczenia wnioskodawców i uczestników oraz zgromadzony na skutek ich inicjatywy dowodowej, materiał dowodowy – ustalić aktualny krąg współwłaścicieli przedmiotowej nieruchomości, który może, ale nie zawsze musi pokrywać się z kręgiem spadkobierców zmarłych współwłaścicieli. Nie jest przy tym wykluczone dopuszczenie przez Sąd Rejonowy dowodu niewskazanego przez wnioskodawców i uczestników (art. 232 zdanie drugie k.p.c.), jednak to nie na Sądzie Rejonowym spoczywa w niniejszym postępowaniu obowiązek zgromadzenia materiału dowodowego niezbędnego do ustalenia kręgu aktualnych współwłaścicieli nieruchomości i dokonania ustaleń w tym przedmiocie z urzędu. Należy bowiem podkreślić, że łączne prowadzenie postępowania w przedmiocie działu spadku i zniesienia współwłasności nie zwalnia sądu od obowiązku respektowania proceduralnej specyfiki każdej z tych spraw i odrębności unormowań uwzględniających tę specyfikę. Obowiązek ustalania z urzędu kręgu osób będących spadkobiercami (wynikający z art. 681 k.p.c.) i ich udziałów w spadku, dotyczy jedynie postępowania w przedmiocie działu spadku. Natomiast w postępowaniu w przedmiocie zniesienia współwłasności obowiązki sądu w zakresie ustalania podmiotów współwłasności i konsekwencje braku możliwości poczynienia takich ustaleń, przedstawiają się inaczej. Zostały one najpełniej wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego w przywoływanym wyżej uzasadnieniu postanowienia z dnia 11 marca 1999 r. sygn. III CKN 201/98, które Sąd Okręgowy w niniejszym składzie całkowicie podziela. Powyżej zaprezentowana ocena prawna jest przy tym wiążąca dla sądu pierwszej instancji – na zasadzie art. 386 § 6 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Wychodząc zatem z założenia, że brak ustaleń co do aktualnego kręgu współwłaścicieli nieruchomości świadczy o nierozpoznaniu istoty sprawy, należało zaskarżone postanowienie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uchylić i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w instancji odwoławczej.

Zarządzenie: 1. odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawców, pełnomocnikowi uczestniczki D. J. (1) – bez pouczenia, a pełnomocnikowi do doręczeń B. R., tj. wnioskodawczyni A. K. – G. i pełnomocnikowi R. B. W. oraz pozostałym uczestnikom wskazanym w komparycji postanowienia – z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego, 2. odpis pisma pełnomocnika

uczestniczki D. J. z dnia 8 stycznia 2021 r. doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawców, pełnomocnikowi do doręczeń B. R., tj. wnioskodawczyni A. K. – G. i pełnomocnikowi R. B. W. oraz pozostałym uczestnikom.

Warszawa, dnia 11 października 2021 r.

sędzia Michał Marcysiak